

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 11213/17 (2013)
Дана 04.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и др Владан Станојев, чланови већа, уз учешће судијског саветника Јелене Искић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби Д. П. из С. П., ..., кога заступа М. Р., адвокат из Б., ..., ради поништаја решења туженог ПОКРАЈИНСКОГ СЕКРЕТАРИЈАТА ЗА ЗДРАВСТВО, СОЦИЈАЛНУ ПОЛИТИКУ И ДЕМОГРАФИЈУ број 129-580-401/2013-02 од 04.10.2013. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж-8457/2015 од 08.06.2017. године, у предмету признавања својства ратног војног инвалида, у нејавној седници већа одржаној дана 04.09.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Покрајинског секретаријата за здравство, социјалну политику и демографију, број 129-580-401/2013-02 од 04.10.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновни поступак и одлучивање.

Обавезује се Покрајински секретаријат за за здравство, социјалну политику и демографију да тужиоцу Д. П. из С. П. на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Одељења за друштвене делатности општине С. П. број 580-38/2013-III-06 од 02.08.2013. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање својства ратног војног инвалида.

Тужилац тужбом поднетом Управном суду дана 15.11.2013. године, оспорава законитост решења туженог органа због непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Истиче да је неприхватљив став туженог органа да се својство војног инвалида, не може признати учесницима оружаних акција ван територије СРЈ, после 27.04.1992.године, јер СФРЈ од дана конституисања нове државе више не постоји. Истиче да је према њему учињен акт дискриминације, јер му је ускраћено право које је другим особама по истом основу признато. Указује се на пресуду Уставног суда број Уж-4763/2010 од 26.09.2013.године у којој је констатовано да је ратни војни инвалид југословенски држављанин који је вршио војне или друге дужности за војне циљеве или циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17.08.1997.године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ и код кога је у вршењу тих дужности наступило оштећење организма најмање за 20%. Предлаже да суд поништи оспорено решење, предмет врати на поновни поступак и одлучивање и обавезе тужени орган да му надокнади трошкове управног спора.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Пресудом Управног суда, Одељења у Новом Саду У. 17984/13 од 13.11.2015. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против оспореног решења и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Против наведене правоснажне пресуде Управног суда, тужилац је изјавио Уставном суду, уставну жалбу.

Уставни суд је у одлуци Уж 8457/2015 од 08.06.2017. године у ставу 1. диспозитива усвојио уставну жалбу Д. П. и утврдио да је пресудом Управног суда – Одељења у Новом Саду У. 17984/13 од 13.11.2015. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. У ставу 2. диспозитива поништена је одлуке Управног суда - Одељење у Новом Саду У. 17984/13 од 13.11.2015. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку по тужби подносиоца изјављеној против решења Покрајинског секретаријата за здравство, социјалну политику и демографију, број 129-580-401/2013-02 од 04.10.2013. године.

Уставни суд је у својој одлуци навео да је оспореним актом подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, па је стога усвојио уставну жалбу и одредио да Управни суд донесе нову одлуку по тужби изјављеној против решења Покрајинског секретаријата за здравство, социјалну политику и демографију, број 129-580-401/2013-02 од 04.10.2013. године. Уставни суд је констатовао да је у образложењу оспорене пресуде Управни суд нашао да је правилан закључак управних органа да подносилац не испуњава услове из члана 3. тачка 1) у вези са чланом 2. став 1. тачка 5) Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, с обзиром на то да је рањен после 27.04.1992. године, конкретно 28.03.1993. године у оружаном акцији, као припадник

Војске Републике Српске Крајине, а не у оружаним акцијама за очување СФРЈ. По оцени Уставног суда, овакав став Управног суда представља произвољну примену материјалног права на штету подносиоца уставне жалбе.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда, Одељење у Новом Саду У. 17984/13 од 13.11.2015. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу и списе предмета, па је нашао да је тужба основана.

Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно чл. 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом чл. 104. став 1. Закона о Уставном суду (“Сл. Гласник РС”, бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни органи и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Према образложењу оспореног решења, тужилац је поднео захтев за признавање својства ратног војног инвалида по основу оштећења организма које је задобио дана 27/28.03.1993. године, као припадник формација Војске Српске Крајине, која је била под командом старешина Војске Југославије. Утврђено је да је рањен 28.03.1993. године, а да је формирањем Савезне Републике Југославије 27.04.1992. године престала да постоји СФРЈ. Како је тужилац повређен након 27.04.1992. године, то оштећење организма није задобио под околностима из члана 2. став 1. тачка 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, па је његов захтев одбијен, а које решење је тужени орган потврдио као правилно.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 5) Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“, бр. 24/98... 25/00),

прописано је да је борац југословенски држављанин који је вршио војне дужности или друге дужности и за војне циљеве, или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17.08.1990. године, за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ. Одредбом члана 3. став 1. тачка 1) истог закона, прописано је да је ратни војни инвалид југословенски држављанин који је задобио рану, повреду, озледу или болест, па је због тога наступило оштећење његовог организма најмање за 20% и то вршећи војне дужности или друге дужности за војне циљеве у рату или у оружаном акцији за очување државне безбедности у миру, под околностима из члана 2. овог закона.

Полазећи од цитираних законских одредби, Управни суд налази да је погрешан закључак другостепеног органа, да се тужиоцу не може признати својство ратног војног инвалида јер је рањен после 27.04.1992. године, конкретно 28.03.1993. године у оружаном акцији, као припадник Војске Републике Српске Крајине, а не у оружаним акцијама за очување СФРЈ. Наиме, приликом одлучивања о захтеву за признавање својства ратног војног инвалида, првостепени орган је требао утврдити: да ли је тужилац вршећи дужности у оружаном акцији, предузетој после 17.08.1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, задобио оштећење организма најмање за 20%, да ли је тужилац југословенски држављанин, а ако није, да ли је остварио или је могао да оствари права по том основу у иностраној држави. Погрешан је закључак туженог органа да статус борца у смислу члана 2. став 1. тачка 5) Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца може имати само припадник Војске СФРЈ. Наиме, припадништво одређеној војсци предвиђено је као услов само у тачкама 2), 3) и 4) наведеног члана Закона, који се односе на учествовање у ратовима, док вршење дужности за војне циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17.08.1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, није условљено припадношћу Војсци те државе. Закон стицање својства ратног војног инвалида условљава тиме да је телесно оштећење настало вршењем војне дужности или друге дужности за војне циљеве у рату или учествовањем у оружаном акцији за очување државне безбедности у миру, под околностима из члана 2. става 2. овог закона, с тим што у одредби става 1. тачка 5) Закона није одређен период, већ само датум почев од ког се у смислу овог закона сматра да су војне или друге дужности могле бити вршене у циљу очувања суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ.

У поновном поступку потребно је отклонити повреду правила поступка на коју је указано и на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања донети правилно и на закону засновано решење.

Са изнетих разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што су примедбе и правно схватање суда изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган у смислу члана 69. наведеног закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је, применом одредби члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1.

Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 и 55/2014), обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 16.500,00 динара и то за састав тужбе сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/2012) и одлучио је као у ставу 2. диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 04.09.2017. године, III-3 У. 11213/17 (2013)

Записничар
Јелена Искић, с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП